

In memoriam Prof. Dr. Trixler Mátyás

Prof. Trixler Mátyás emeritus egyetemi tanár, nagyrabecsült kollégánk 2010. október 23-án, 70. életévében váratlanul elhunyt.

Trixler professzor egyetemi tanulmányait 1965-ben fejezte be kiváló eredménnyel a Pécsi Orvostudományi Egyetemen, majd a végzést követően itt teljesedett ki szakmai munkássága. Kezdetben pszichiáter és neurológus orvosként az Ideg-Elme Klinikán dolgozott, később klinikai tevékenysége egyre inkább a pszichiátria területére irányult. Iskolateremtő munkát végzett a pszichiátriai osztályok terápiai struktúrájának átalakításában. Két alkalommal nyert Humboldt ösztöndíjat, melynek során Németországban jelentős kutatómunkát végzett. Vizsgálati eredményeiből írta kandidátusi értekezését. A kandidátúra megszerzését követően oktatói-kutatói gyógyítói munkáját az egyetem Pszichiátriai Klinikáján folytatta. 1993-ban egyetemi tanári kinevezést kapott, majd ugyanezen évtől kezdve 12 éven keresztül vezette a Klinikát. Orvosként, klinikusként a betegek iránt felelősséget érezve végezte munkáját, magatartása meghatározta a klinika arculatát.

Emlékezve Trixler professzorra, tisztelgünk életműve előtt. Emlékezünk a formátumos emberre, a kiváló klinikusra, oktatóra, nemzetközileg is jól jegyzett kutatóra. Nem felejtjük szakmai kiállítását, amikor a pszichiátria szakma önállósodásakor, az önálló identitásért, létért való – akkor éles – küzdelemben Pécssett az Ideg-Elme Klinika, a Környei Iskola egyik legjobb neurológusaként tett igen sokat. Vállalta, mindenben támogatta az akkor sok ütközést kiváltó új, saját lábára álló szakmát, a pszichiátriát, pszichoterápiát. Szakmai inspirációk és tartós barátságok alapozódtak abban az időszakban.

Mátyás kedélye, nyugalma, higgadtsága, igényessége, humora, műveltsége példa marad. Emlékezhetünk emberi tartására a betegséggel szemben, józan, higgadt, mértéktartó viselkedésére klinikusként, oktatóként, vezetőként a szakma válságidőszakaiban is. Mind a magyar, az angol és a német nyelvű orvostudományban előadások és gyakorlatok tartásával is részt vett, odaadással, pontossággal, magas színvonalon. Pszichoterápiás, művészetterápiás aktivitása nevét igen széles körben tette ismertté a szűkebb orvosi szakmán túl is. Mintát adott nemzetközileg ismert kutatóként, tekintélyével képes volt munkatársait, de személyes élethelyzeteiben családtagjait és betegeit is védeni nehéz helyzetekben. Ütközések során tudott megkerülhetetlen szempontokat adni, csendes fölényvel, de megértően és határozottan kezelni szakmai vitákat. Munkatársai, családtagjai támaszkodhattak rá, tanulni tudtak tőle, a szakmapolitikában nem tett elvtelen engedményeket. Képes volt előrelépni és visszalépni is, ha kellett. Divatirányzatokra higgadtan reagálva integrálni tudta még a sokszor nehezen elfogadható új megközelítéseket is a tradíció tapasztalataival – személyét elfogadtuk, elfogadták, hitelesnek tartották más szakmák is. Egyetemi vitákban számítottak higgadtságára, szakértelmére, jelenlétének súlyára. A genetikától a klinikumig, a forenzikus pszichiátriától a művészetterápiáig mindenhez volt hozzáértő, érdemi mondanivalója, oktatva, kutatva, és publikálva több nyelven is.

MTA doktori fokozatot 2001-ben szerzett, nemzetközi társaságok tagja lett, számos szakmai díjat kapott, Szent-Györgyi-díjat, Oláh Gusztáv-díjat, tengerentúl a Kris-díjat. Nemzetközi és hazai szakmai társaságok tagjaként, egyetemi, klinikai vezetőként integrációra és autentikus áttekintésre volt képes, józanul látva, tartva a kompetencia-határokat. Konzultációra, bölcs tanácsaira emeritus éveiben mindig számíthattunk.

Személyében tanítványai, munkatársai nagyformátumú orvoskollégát, kiváló oktatót vesztek el. Emlékét tisztelettel és kegyelettel megőrizzük.

FEKETE SÁNDOR